

[Poul Boeg.]

med ind i billedet, nemlig dette, at vi jo ikke har noget parlamentarisk system inden for kommunalretten. Det er ganske vist fælles for alle kommuner, det er det generelle system, men når dette kombineres med den 8 års periode, fører det til noget helt specielt. Der har sidst været magistratsvalg i 1970, og det vil altså sige, at hvis man tænkte sig, at man ved det sidste kommunevalg overvejende f. eks. havde fået nye eller andre partier ind i borgerrepræsentationen, så ville denne nye borgerrepræsentation intet kunne gøre ved de siddende 11 magistratsmedlemmer; om de så fik et mistillidsvotum fra borgerrepræsentationens side, er magistratsmedlemmerne urørlige. Også dette er et ret specielt fænomen.

Derudover er der endelig lidt at sige om overborgmesterstillingen. Den københavnske overborgmester er i alt fald i forfatningsmæssig forstand et enestående fænomen. Overborgmesteren har en vidtgående selvstændig kompetence, han kan f. eks. suspendere en af en borgmester truffen beslutning, og da han som bekendt er formand for magistraten, har han en række særlige forfatningsmæssige beføjelser. Dem vil jeg gerne illustrere med et citat fra Axel Holm „Københavns kommunes forfatning“, 3. udgave, side 172, hvor forfatteren på basis af 1938-lovens § 4 skriver følgende:

„Overborgmesteren kan overdrage den midlertidige bestridelse af en borgmesters eller rådmands forretninger til et andet af magistratens medlemmer. Om denne bestemmelse udtales det i fællesudvalgets betænkning til lovforslaget, at der herved også er tænkt på andre tilfælde, end at f. eks. en borgmester på grund af sygdom eller fraværelse er forhindret i at varetage sin afdelings sager.“

Altså også et eksempel på en meget speciell ordning.

Herudover er der andre forskelle. Jeg skal ikke gøre meget ved dem; andre har været inde på dem, og tiden er ved at løbe ud, men jeg vil godt lige for sammenhængens og overblikkets skyld specielt pege på dette med, at Københavns kommune ikke er underlagt noget amt, samt de mange særordninger, der findes, for så vidt angår skole- og sundhedsvæsen, alt dette med § 10-institutionerne.

Sammenfattende kan man altså som noget rent faktisk . . . Jeg forstår på den højtærede formand, at taletiden er ved at løbe ud. Det gør i den forstand ikke noget, at jeg jo netop var ved at sammenfatte, så hvis jeg må sige én sætning, vil jeg blot afrunde det med sammenfattende at påpege, at der rent faktisk, uanset hvordan man så politisk ønsker at vurdere det, er meget betydelige forskelle mellem forfatningssystemet i Københavns kommune og i landets øvrige 276 kommuner.

Ordføreren for forslagsstillerne (Ingolf Knudsen) (CD):

Jeg er helt overvældet over den tilslutning, som mit forslag har fået i dag; det viser måske, at det er det rigtige tidspunkt, det er blevet fremsat på.

Jeg må måske henvise til, at grunden til, at vi har fremsat det, bl. a. var den, at vi i 1970 havde en lignende diskussion i dagspressen, hvor man prøvede at påpege de særrettigheder, som Københavns kommune havde og har, og at det af den offentlige debat dengang fremgik, at man havde dette udvalg — altså udvalget fra 1936, som har arbejdet meget hurtigt — og at man ville have en løsning ved kommunevalget i 1974. Dette blev jo ikke tilfældet, og derfor fremsatte vi da også fra vores side forslaget her i folketinget for ligesom at hjælpe lidt på situationen, så vi kan få det afklaret før kommunevalget i 1978.

Jeg forstår nu, at samtlige partier har givet deres tilsagn om en hurtig og velvillig behandling, og at man stiler efter i hvert fald i 1976 at kunne have en afklaring på problemerne.

Med det in mente takker jeg for tilsagnene.

Hermed sluttede forhandlingen.

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Bay):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til kommunaludvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.